

ALUMNA MONICA DEN BOER ...MAAKTE DEEL UIT VAN DE COMMISSIE-DAVIDS

Als lid van de Commissie van onderzoek besluitvorming Irak maakte alumna Monica den Boer (47) lange dagen. De geweldige sfeer binnen de commissie mist ze nu al. Maar de ervaring die ze tijdens het commissiewerk opdeed, is onbetaalbaar.

"Na de studie Taal- en Literatuurwetenschap in Tilburg heb ik me gespecialiseerd in de analyse van juridisch discours. Sinds maart 2004 bezet ik een bijzondere Leerstoel van de Politieacademie aan de Vrije Universiteit. Een druk werkend bestaan dus. Toen Willibrord Davids, de voorzitter van de Onderzoekscommissie Irak, me benaderde met de vraag of ik deel wilde uitmaken van zijn commissie, hoefde ik daar echter niet lang over na te denken. Een enorme kans. Een week later al begonnen de zittingsdagen: tijdens dertig vergaderdagen hebben we ongeveer vijftig mensen gesproken. Zelf heb ik ook leiding gegeven aan een aantal gesprekken. Ze duurden één tot zelfs drieënhalve uur. Wij vergaderden meestal op dinsdagen, vanaf tien uur tot ergens in de middag. Op de andere dagen deden we ons onderzoekswerk: we doeken in de archieven, we spraken af met respondenten. Deelname aan de Commissie was enorm leerzaam: ik heb veel bijgeleerd op het vlak van internationaal recht, ambtelijke verhoudingen en andere zaken. Ook was het zeer interessant om zo dicht tegen het hart van de Haagse politiek te kunnen zitten. Hoe de sfeer binnen zo'n commissie is? De randvoorwaarden waren alvast prima: zaken als koffie en thee, soep, broodjes en fruitsalade waren ruim voorhanden. Maar het belangrijkste was uiteraard de geweldige gedreven sfeer, waaraan onze voorzitter met zijn humor enorm heeft bijgedragen. Natuurlijk is het niet altijd gemakkelijk om tot eensluidende interpretaties te komen, maar ieder lid kan zich geheel vinden in de eindconclusies. Ik mis de Commissie en het werk nu al: ik ben geïnspireerd door een aantal van onze bevindingen en zal die mogelijk ook nog benutten voor lezingen en colleges in binnen- en buitenland."

VROUW GELUKKIG MET DEELTIJDBAAN

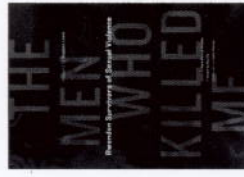
De meeste Nederlandse vrouwen met een partner zijn gelukkig met hun deeltijdbaan. Dat blijkt uit onderzoek van de Tilburgse hoogleraar Jan van Ours en zijn Australische collega Allison Booth. De onderzoekers vroegen zich af of deeltijdwerk een tussenfase (bijvoorbeeld kort na het krijgen van kinderen) is, naar een situatie waarin veel vrouwen voor een fulltime baan kiezen. Ze analyseerden de levensvrede van samenwonende of getrouwde mannen en vrouwen tussen de 25 en 54, en de relatie hiervan met parttime werk. Hun conclusie is opvallend: er is zeker geen sprake van een tussenfase, deeltijdwerk

is wat de Nederlandse vrouw voor langere tijd wil. Van Ours en Booth ontdekten dat vrouwen in een relatie zeer tevreden zijn met hun werk en hun werkuren niet willen veranderen. En dat terwijl ze doorgaans een relatie hebben waarin het huishoudelijke werk vooral op de vrouw neer komt. Die vrouwen die er wel over nadenken meer uren per week te werken, moeten er niet op rekenen dat hun partner ineens meer zal gaan stofzuigen of strijken. Als een vrouw meer dagen aan het werk gaat, neemt de man in huis wel enkele, maar lang niet voldoende, huishoudelijke taken over.

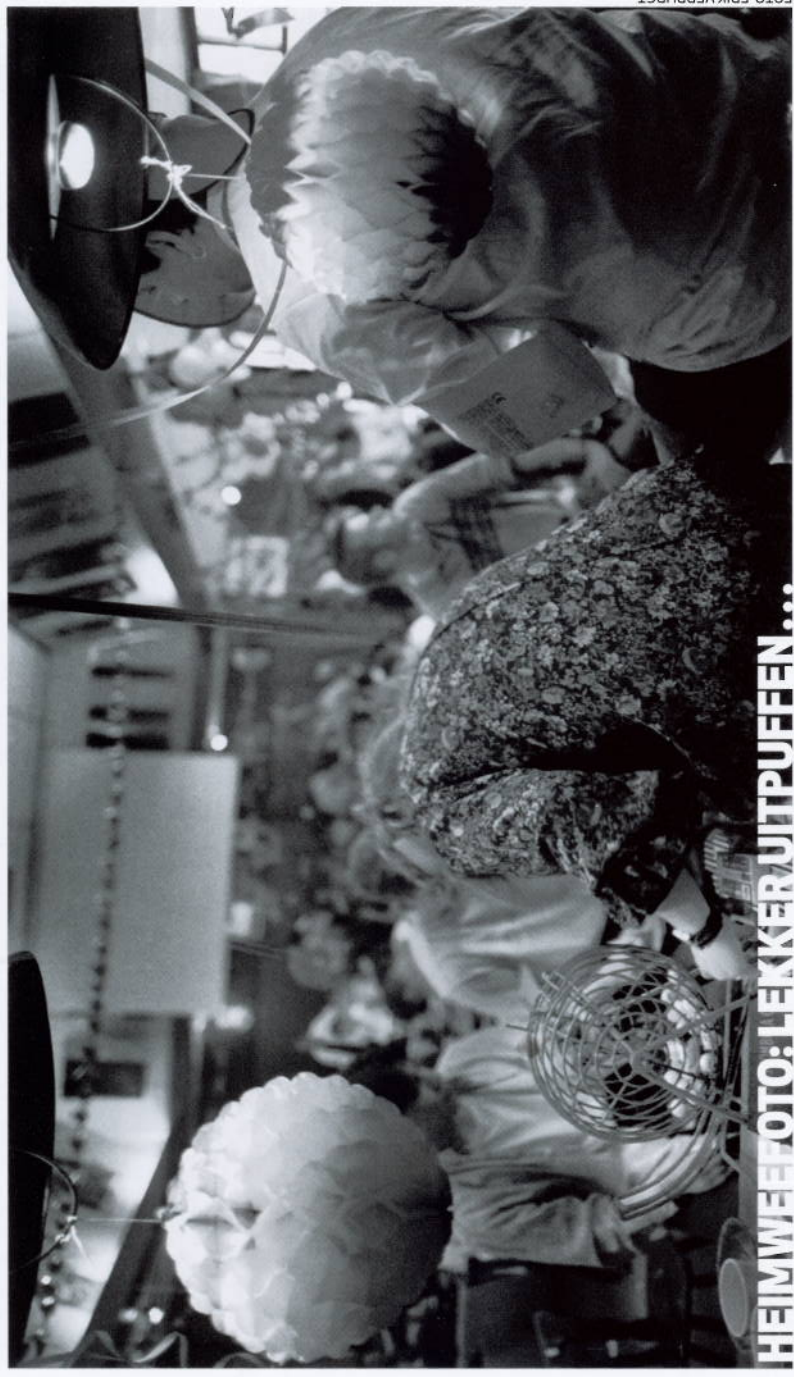
BOEK: THE MEN WHO KILLED ME SCHOKKENDE VERHALEN OVER SEKSUEEL GEWELD

In zeventien persoonlijke getuigenissen van slachtoffers van de genocide in Rwanda, schetst het boek *The Men Who Killed Me* op indringende wijze wat seksueel geweld daadwerkelijk inhoudt. Na een inleidend hoofdstuk over het seksuele geweld ten tijde van de genocide, komen zestien vrouwen en één man, aan het woord. Het zijn getuigenissen van overlevenden die een schokkend beeld schetsen van de immens grote gevolgen van seksueel geweld. Anne-Marie de Brouwer, alumnus en universitair hoofddocent (internationaal) strafrecht aan de UVT, is een van de auteurs van het boek. "Veel mensen hebben geen

(niet) doen voor Rwandese overlevenden van seksueel geweld. Tevens is er een lijst met adressen toegevoegd van instanties die overlevenden van de Rwandese genocide steunen.

De auteursopbrengsten van het boek gaan naar Stichting Mukomeze ('Empower her'), en via deze stichting naar de overlevenden van seksueel geweld in Rwanda. Ook de zeventien overlevenden uit het boek worden met deze opbrengsten gesteund. Meer informatie: www.menwhokilledme.com en www.mukomeze.nl

HEIMWEETOTO: LEKKER UITPUFFEN...

Een begrip bij iedereen die tot 1997 op de campus rondliep: de Pluriforme Uitspannings Faciliteit, oftewel de PUF. De PUF ontstond halverwege de jaren tachtig, blijkt scheidend directeur Studentenzaken Wim Meuwissen terug. "Na de liquidatie van een stichting bleef er nog wat geld over bestemd voor studenten. Na het nodige beraad werd

uiteindelijk een zaal aan de huidige Foodplaza gebouwd, waar studenten lezingen en andere activiteiten konden organiseren. Het verklaart ook de PUF van 'pluriform' in de naam. Weldra deed de behoefte aan een bar en een beheerder zich voelen. Die bar kwam er, evenals een studentbeheerder, een uit studenten bestaande bestuurs-

BAS VAN DER SCHOT

EIJFFINGER WIL MINDER BESCHIEDEN UNIVERSITEIT